

[Finansministeren.]

skatteforhøjelsen som følge af omlægningen af børnetilskuddet fortsat medtaget som en besparelse. De 300 mill. kr., der nævnes som undergrænse for det, besparelsen vil andrage, er vel en indrømmelse til det faktum, at 100 mill. kr. allerede er sparet af regeringen, og holder vi op med at kalde skatteforhøjelser for besparelser, bliver der 230 mill. kr. tilbage. I betragtning af, at pengene efter forslaget til folketingsbeslutning skal anvendes til skattemedsættelse i det kommende skatteår, forekommer det mig rimeligt, om tinget og dermed befolkningen snart blev fuldstændig delagtiggjort i disse besparelsers omfang og nærmere indhold.

For det er vel ikke således, at man helt har opgivet tanken om mere omfattende besparelser? En bemærkning i fremsættelsestalen kan tydes derhen, idet det ærede medlem hr. Poul Møller nævner, at en uændret forlængelse af de bestående skatte love på grund af stigende indtægter — der tales endog om en betydelig forøgelse af borgernes indkomster — vil medføre, at skatter og afgifter i det kommende år vil stige med 600-700 mill. kr. Det må vel opklare her i dag eller senere i udvalget, om forslagsstillerne går ind for en sådan nettoforringelse af statsindtægterne i det kommende år.

Det ærede medlem udtalte i øvrigt praktisk taget samtidig, at skattetrykket har nået en sådan højde, at det indvirker uheldigt på arbejdsløst, initiativ, opsparingsvillighed og risikovillighed. Helt galt kan det vel ikke være, når indkomsterne trods et stabilt prisniveau, som det ærede medlem nævner det, er steget endog betydeligt, og så vidt jeg ved, har opsparing og investering i det sidste par år været meget stærkt stigende. Det samme gælder i øvrigt forbruget. Dette er så meget desto mere forbavsende i betragtning af, at hele indkomststigningen i mange år er inddraget af staten. Dette er dog ikke min opfattelse, hvis nogle af de ærede medlemmer skulle tro dette, men således har det ærede medlem hr. Erik Eriksen belært Venstres Ungdom på det nyligt afholdte landskursus, hvis samstemmende avisreferater af talen er rigtige. Det ville sikkert vække interesse her i tinget, hvis det ærede medlem ville

redegøre nærmere for, hvorledes det ærede medlem er nået til denne opfattelse: om den bygger på personlige erfaringer eller statistiske oplysninger. Så kunne vi måske også få belyst det ærede medlems påstand om, at store statsindtægter frister socialdemokraterne over evne, og særlig hvorledes det rimer sammen med det ligeledes kritiserede forhold, at statsoverskuddet har været stadigt stigende. Det ærede medlem har patetisk spurgt, så vidt man kan skønne efter referatet, hvordan vi skal komme bort fra stemmekøbspolitik med disse store overskud i statskassen. Svaret må vel rettelig være at lade være med at stille forslag om at uddele statsoverskuddet til borgerne i et valgår.

Dette må i hvert fald kræve en økonomisk begrundelse, og en sådan har man endnu ikke kunnet blive enig om inden for oppositionspartierne. Tværtimod er det jo det, hele uoverensstemmelsen med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har drejet sig om. Man holder sig fortsat til det statsfinansielle; men hvorfra ved man, at store og stigende indtægter fra 1958 til 1959 automatisk giver et større provenu af forbrugsafgifterne i 1960? Det ærede medlem hr. Poul Møller synes uden videre at gå ud herfra. Det er rigtigt, at stigende indtægter vil give et større indkomstskatteprovenu, men at søge dette afbødet kan man vel ikke, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen gør, betegne som en væsentlig nedsættelse af skatterne. Det, man foreslår, er faktisk at anvende penge, som endnu ikke er spåret, og et stigende forbrugsafgiftsprovenu, som endnu ikke er indgået, til en nedsættelse af indkomst-, formue- og ejendomsskatterne. Forslagsstillerne får uvilkårligt én til at tænke på jægeren, der sælger skindet, før bjørnen er skudt, og så er det endog en slags krybskytteri, da der er tale om et statsoverskud, som er et resultat af regeringens finanspolitik.

Lad os imidlertid betragte forslaget ud fra den synsvinkel, at vi virkelig havde finansielle og samfundsøkonomiske muligheder for en nedsættelse af skatteudskrivningen med 700-800 mill. kr. Der er jo udbredt enighed om, at vort skattesystem trænger til en reform, og det kan kun glæde den, der har arbejdet hermed i mange år, at nu også oppositionen erkender dette